

Hónapló

Október

2024

© Tanulj velem IKT-val

Lipták Gábor Városi Könyvtár Balatonfüred

Tasnádi Varga Éva

Köd anyóka

Köd-anyóka bő ruhája
száll folyóra, őszi tájra.
Jobbra billen, balra lebben,
játsszik minden őszi kertben.
Tejfehéren, dagadozva,
mintha éppen
dunya volna.
Végigtáncol alvó házon,
simogatja, hogy ne fázzon.
Hab-köpennyel betakarja,
fehér lesz a patak partja.

Versenyt száll
a pajkos szélemmel
s átkarolja őt az éjjel.

Veres Csilla

Ősszel az erdő

Ősszel az erdő mindig oly különös,
dér csillan a fákon
s a reggel már ködös.
Szőlő leve csordul,
száll az ökörnyal is,
vadludak vonulnak,
velük megy a nyár is.
Fázik a föld, reszket
– levél hull le rája,
télíg melegíti
sárga új ruhája.

Sebők Éva

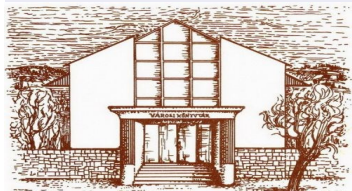
Ősz

Piros fülű lángot
cibálok,
piros paprikaport
szítálok.
Piros ringlót szedek
kosárba,
piros a venyigék
bokája.
Rőtbe borul minden,
ami zöld,
piros őszi ördög
nyelvet ölt.

Mentovics Éva

Gesztenye-mondóka

Rezzen a szélben
a gesztenye ága,
rozsdabarna ingét
morcosan cibálja.
Ha potyog a termés,
vigyázz kicsit jobban,
ha nem ugrasz félre,
kobakodod koppan!

*Kiadja: Lipták Gábor Városi Könyvtár Gyerekrészlege
8230 Balatonfüred, Kossuth Lajos u. 35.*

*Szerkesztő: Sz. Faragó Szilvia
gyerekkönyvtáros*

Email: szi8230@gmail.com

Vackolós

Nézzétek csak gyerekek,
peregnek a levelek!
Mint a lepke száll virágra,
úgy peregnek földre, sárba!
Ki erdőbe, ki mezőre,
ki a nedves, puha földre.
Lesz belőle takaró,
sűninek meleg kuckó.
Belebújik télire,
nem fázik majd a füle!
Túl sokat nem vacakol,
Álmodik a tavaszról.

Nagyapómosolyú ősz

Nagyapómosolyú ősz
kószál, itt-ott elidőz,
fánál, földnél, pataknál
lassan jár, ki meg-megáll.
Ha meglesed, látod őt:
kóstolgatja a szőlőt;
tengericső, aranylő-
jár az öreg mosolygó.
Kosárba itt szilvát ráz,
amott levelet cifráz –
minden lombot szépre fest,
s lehullatja egyenest...

Versek októberre

Mentovics Éva

Ősz apó

Ágak közül integet,
begyűjti a kincseket.
Diót szed a kosárba,
mandulát is lerázza.
Felszedi a szemeket,
falevelet tereget.
Feje felett madár szól,
visszanéz a határból.
Bejárja a réteket,
deres úton lépeget.
Köddé válik Ősz apó,
hajnalra már jó a hó.

Orgoványi Anikó

Pocsolya

Ez aztán a nagy csoda!
Locsi-pocsi pocsolya!
Fejen áll benne az ég,
boldog, aki belelép.
Óvakodok egy lábbal,
hullámozok a világgal,
beleugrok kettővel,
manók ugranak széjjel.
Belenézek, s meglátom,
a fordított világom,
lenn a mélyben süt a nap,
felhő bújtat kishalát.
Lábam alatt madár száll,
fejen áll a virágszál,
mélyben zúg egy katica,
gyűrűzik a fa lombja.
Licsi-pocsi pocsolya,
ez aztán a nagy csoda!
Nézz bele és meglátod
a nagy kerek világot!

Weinrauch Katalin

Majtényi Erik

Hűvös őszi eső

Hűvös őszi eső,
se vége, se hossza,
a fázós bokrokat
mossa, egyre mossa.
Mossa a pázsitot,
az ösvényt, a fákat,
utcákat, tereket
s külön minden házat.
Csüng az eső ezer
vékony cérnaszála,
nincsen az az olló,
amelyik elvágja.
Neki-nekilendül
vadul záporozva –
hűvös őszi eső,
se vége, se hossza.

Aranypénz

Aranypénzt számol a szél,
nyírfáról hull a levél.
Indigókék fenn az ég,
nevető Nap szól: elég!
Fa pénzét mind el ne szedd,
amit ad, elég neked.
Maradjon arany a fán,
mit számolsz szél, ezután?

Mentovics Éva

Ősz anyó tipeg

Tarka fák alatt
tipeg Ősz anyó,
karján karkosár;
benne sok dió.
Szilvát szüretel,
almát, gesztenyét,
lombot fest erdőn,
mezőn szerteszt.
Bükkmakkot ráz le,
arany levelet,
gyümölcsöt aszal,
avart tereget.
Édes fürtözön
jelzi merre jár,
ízes mustjára
hűvös pince vár.

Őszi táj

Elvonuló madársereg,
tarka ruhás őszi táj,
aransárga szőlőszemek...
hajnalonként köd szitál.
Kergetőző esőfelhő,
szél rángatta őszi lomb...
hajnali köd, hogyha eljő',
elrejtőzik már a domb.
Récehangok a magasban,
távolodó vé alak...
szép, rendezett csapatokban
déli tájra siklanak.

.Sebők Éva

Az alma meg a kerti manó

Hajnalban vadlibák húztak el a kert fölött. Alacsonyan repültek, s hát látták, hogy az almafán egy alma búslakodik árválkodik egyes-egyedül. Teljesen zöld volt.

— Hát te még itt vagy?! — kiáltottak rá. — Nem tudod talán, hogy mögöttünk hószárnyakon közelít a félelmetes, hideg tél? Egy-kettő, bújj a kamrába!

Szegény alma nagyon megrémült, és ijedtében még jobban elzöldült. Mitévő legyen? Hiszen ment volna ő szívesen a kamrában, de nem szedték le, mivel olyan halvány az orcája.

— Szél, szél, lökj le, kérek, a földre! — könyörgött. A szél jól szemügyre vette az almát.

— Nem vagy még elég piros — dörmögte — , de hát semmi közöm hozzá. Ha úgy kívánod, lelöklek a földre.

Jó nagyot fúj, és megrázta az almafát.

Az alma lepottyant, és hosszan gurult a fűben. Épp arra ment a kerti manó. Pókhálóból volt a zekéje, nagy, kerek szalmakalapot viselt a fején. Megbotlott az almában

— Hát te mit keresel itt? — kiáltotta. — Nem tudod talán, hogy a vadlibák mögött hószárnyakon közelít a félelmetes, hideg tél? Bármely pillanatban beronthat a kertbe. Gyorsan bújj a kamrába!

— Bűjnék én örömet — mondta az alma — , de nem tehetem. Nincs még pír az orcámon, nem akarnak befogadni.

— Hát ezen igazán könnyű segíteni ! — kacagott fel vidáman a kerti manó. — Várj csak egy cseppet!

Száraz fűszálakból fűgén ecsetet kötött, arany napsugarakat olvasztott egy kettétört mákfejbe, jól elkeverte frissen szedett hajnali harmattal, s gyönyörű, kicsattanó pirosposzsgásra festette a sápadt alma pufók orcáját.

— Köszönöm, köszönöm! — hálálkodott az alma, és felderült.

Hevert a szép piros alma a fűben. Gyerekek jöttek a kertbe, észrevették, odaszaladtak.

— Nézzétek, milyen gyönyörű alma!

Gyorsan felkapták, vitték a kamrába, szépen beillesztették a többi alma közé, a polcra, s hát egy se volt oly szép, ő volt mind közt a legnagyobb, legkövérebb, legpirosabb, leggyönyörűbb!

Vidáman kuksolt a polcon. Jöhet már a tél!

Rokonok a nagyvilágban — A juh

A juh, vagyis a birka nagyon szelíd állat. Annyira, hogy talán még birkaiskolába is járhatna, ott is szívesen látnák őt. Néhány tantárgyban akár jeleskedhetne is. Például bégetésben vagy földrajzban, hiszen biztosan minden kisbárány meg tudja mutatni a térképen, merre élnek rokonai a nagyvilágban.

Európában mifelénk leginkább háziállatként ismerjük a juhokat. Gyapjukért, tejükért és húsupukért tartjuk őket. A legfinomabb szöveteket, sajtokat és sok más finomságot készíthetünk nekik.

Racka

Híres magyar juhajtta, meglehet, hogy már a honfoglalás idején a magyarok társa volt. A juh szót eredetileg csak rá értették elődeink, a később elterjedt finomgyapjas fajtákat, mint a merinói, birkának mondták. Sehol másutt nem él, csak ott, ahol magyarok laknak. Jellegzetessége a V alakú pödrött szarv, amit nemcsak a hím állatok, a kosok, hanem a nőstények is büszkén viselnek, akárcsak a vadjuhok. Kevés, de annál ízletesebb húst ad. Gyapja eléggé durva, nem értékes, ám egykor a pásztoremberék híres subája ebből készült. A múlt században már kipusztulófélben volt, mert a finomabb gyapjút adó fajták (mint a merinói) visszaszorították a tenyésztését. Ma is leginkább csak turistalátványosságként tartják.

Cikta

A világ egyik legritkább háziállata is egy magyar juhajtta, a cikta. Ez a kedves állat a török hódoltság után az országba települő németekkel érkezett hozzánk. Gyapjából a német háztartásokban vastag zoknit, kesztyűt, papucsot készítettek. Állománya a merinóajtta miatt neki is annyira lecsökkent, hogy ma már csak egy nyáj van belőle. Eredeti hazájában, Németországban pedig teljesen kipusztult.

Muflon

Európában az egyetlen vadon élő juhféle. A házi juh őseinek tartják. Eredeti hazájából, a mai Törökország déli vidékeiről, Irak, Irán területeiről jutott el az öreg kontinensre. Sok helyre főleg vadászás céljából telepítették, így Magyarországra is. Forgách Károly gróf a gimesi vár melletti vadsparkjába vitetett először muflonokat az 1860-as években. Híres a kosok gyönyörű csigába csavarodó szarva. Mint a vadjuhok általában, ők is szívesen élnek nyájban, amit egy idősebb nőstény vezet.

A szegény ember vására

Volt két öreg. Igen jól érezték magukat, igen jól megvoltak, már megöregedtek. Volt nekik egy tehenük. Hát már abba is beleuntak, röstelltek a tehénnel tovább vesződni, s azt mondja az asszony az urának:

– Ugyan, apjok! Vidd el ezt a tehenet a vásárra, add el! Mit vesződjünk mi már vele! Fogta az ember és elvezette a tehenet a vásárra. Amint ment, talákszott egy másik emberrel.

– Hová mész, sógor?

– Viszem ezt a kecskét a vásárba.

– Tudod mit? – azt mondja. – Cseréld el velem azt a kecskét, odadom érte a tehenet. Hát oda is adta. Ment tovább. Megén talákszott valakivel, az megén kukast vitt a hóna

alatt. Azt mondja neki:

– Hová mész, sógor?

Azelőtt, ugye, mindenki sógor volt.

– Viszem ezt a kakast eladni.

– Tudod mit – azt mondja –, odadom érte a kecskét, add nekem azt a kakast.

Nekiadta. Ment tovább. No, aztán talákszott megint egy emberrel.

– Mid van, sógor?

– Hát, mit viszek a zsákban, mint egy csöpp sz...t – azt mondja.

– Tudod mit?! Add nekem. Odadom érte ezt a kakast. Odaadta, ment haza, bement a kocsmába. Rendszeresen, ha valaki valahonnan megjön, hazajövet be kell menni a kocsmába. Bemegy a kocsmába, azt mondják neki a többiek:

– Hallod, hát mit viszel te abban a zsákban, hogy olyan bűdös van itt!

– Mit vinnék – mondja –, egy csöpp sz...t.

– No, most csak fog az asszony pörölni veled, ha sose pöröltetek is! – mondják neki. – Hát a tehenért ezt az egy csöpp valamit viszed?!

Az ő felesége nem pöröl soha, ők még sose pöröltek.

– Fogadjunk, hogy most fog!

Nagy összegben fogadtak. Elment aztán haza az ember, s ment vele valaki meghallgatni, hogyan fognak pörölni.

Mikor hazaért az ember, kérdi tőle az asszony:

– No, mit hoztál, apjuk?

Mondja neki, hogy azt az egy csöpp sz...t.

– Jé, de jól tetted! – azt mondja az asszony. – Legalább bekenjük vele a szomszéd kilincset, ne mondja, hogy sz...unk sincs.

A tölgyfák népe

Gondoltad volna, hogy az olyan apróságokban, mint például a tetoválás vagy a halloweenkor ránk vigyorgó töklámpások, egy ősi kultúra nyomait őrizzük? Pedig így van, nem egy szokásunknak, mai dolognak már a régi kelták életében is fontos szerepe volt.

Gyógyító varázslók

Sorozatunk előző részeiben szóltunk a rómaiakról, akik kővel burkolt utakkal hálózták be a birodalmukat. A görögök színházakat, az egyiptomiak égbe törő sírhelyeket építettek. A kelták számára viszont az volt a fontos, hogy minél közelebb legyenek a természethez. Mélyen tisztelték a napot, a holdat, de a növény- és állatvilágot is, és egyáltalán nem gondolták azt, hogy az ember bármiben is fontosabb lehet ezeknél. Szerették a zenét, főleg fúvós hangszereken és dobon szólaltatták meg

a dalaikat, amikben a természet és az élet szépségéről énekeltek.

A tudás és a bölcsesség őrzői náluk a druidák, akik tanítók, gyógyítók és papok is voltak egyszerre. Sokat tudtak a világ dolgairól. Tudásukat azonban nem agyag- vagy kőtáblákra vésték, mint a mezopotámiaiak vagy az egyiptomiak, hanem fejben őrizték, és szóban adták tovább a tanítványaiknak. Varázslatos történeteket meséltek, a kelta gyerekek ezért őket magukat is varázslóknak gondolták. Híres mágus volt például Merlin, akiről már biztosan te is hallottál.

A druidák a természetgyógyászatban ugyancsak járatosak voltak. Számos gyógynövényt ismertek, és ezekkel gyógyítottak. A betegség elűzéséhez persze gyakran a szelleme-

ket és az isteneket is segítségül hívták. Áldozatot mutattak be nekik, túlvilági lényekhez fohászkodtak, közben jómaguk titokzatos füstbe burkolóztak, ami a szemlélő számára valóban varázslásnak tűnhetett.

A szent tölgyfa

A tölgyfa különleges, szent helyet foglal el a kelta kultúrában. Nem véletlenül, hiszen az Alpoktól északra fekvő területeket, ahol a kelták jórészt éltek, azokban az időkben jobbra még erdők borították, s az erdők egyik meghatározó fája a tölgy volt. A kelták számára ez a fa az erőt, a tartóságot, a bölcsességet és az ősök tiszteletét egyaránt jelképezte. A druidák és tanítványaik hagyományosan a legöregebb tölgyfa, a tölgykirály lombja alatt gyűltek össze, hogy átadják egymásnak a tudásukat, elmélkedjenek vagy éppen valamilyen szertartást tartsanak.

Kismanó iskolába indul

Volt egyszer egy eleven, mindenre kíváncsi kis manó. Ő volt a legeslegkisebb kis manó a manócsalásban. Szülei és testvérei nagy szeretettel és törődéssel vették körül. Otthonuk, a szép Manóvölgy, telis-teli volt virágokkal. A kis patak fölött mind megannyi híd ívelt át, körös-körül pedig tarka pillangók és szivárványszárnyú szitakötők repdes-tek.

Nőtt-növekedett Kismanó, s mikor elég nagy lett, mint minden rendes manógyereket, őt is beírták a manóiskolába. Szülei lázasan készülődtek. Megvettek mindent, ami a tudományhoz kellett: húsz darab bükkmakkot a számoláshoz, két fácántollat az írás-hoz, öt lapulevelet, hogy legyen mibe írni, háncsból font tarisznyát, s még ki tudja, mi mindent... A leendő kisdiákat kiokosították, hogyan kell illedelmesen viselkedni, és bátorították, hogy egyáltalán nem kell félni.

Kismanó csak kacagott szülei buzgóságán. Vidáman kergette a pillangókat, gyűjtögette a szép kavicsokat továbbra is.

– Messze van még az aranyszínű ős, jó anyám! Rá-ér még az okítás, jó apám!

Elérkezett a ragyogó nyár vége.

– Holnap lesz a nagy nap, gyermekem. Aludj nagyot, hogy kipihenten érkezz az iskolába! – búcsúzott este manómama Kismanótól.

– Jó, jó – ásított egy hatalmasat ő, azzal lehunyta a szemét. A következő pillanatban már nyitotta is kerekre.

– Ugye, elkísérsz?

– Természetesen.

– Akkor jó – hunyta le újra.

– Nem lesz nehéz a tudomány, anyukám? – ült fel hirtelen a manó.

– Ha odafigyelsz, akkor nem – mosolyodott el az anya, s gyöngéden lefektette.

– Odafigyelek – motyogta, s végre elszenderedett.

Még a kakas elsőt sem kukorintott, mikor a manógyerek kipattant az ágyból, s szaladt a szülei-
hez.

– Anya, apa, elkésem, keljetek fel! Már füttyült a rigó az első tanórára, hallottam.

– Jaj, dehogyis, kicsim, az a csalogány volt. Bújj csak vissza hamar az ágyacskád-
ba, s szunyókálj tovább! – ölelte meg álmosan manópapa.

– Á, de én már egyáltalán nem vagyok álmos! Én akarok az első lenni az iskolában!
Menjünk már!

A manószülők megadóan kászálódtak ki a puha paplan alól. Iszogatták reggeli nek-
tárjukat. Ezalatt gyermekük ott téblábolt körülöttük, és kifogyhatatlanul kérdegette
őket.

– Anya, apa, elkésem, keljetek fel! Már füttyült a rigó az első tanórára, hallottam.

– Jaj, dehogyis, kicsim, az a csalogány volt. Bújj csak vissza hamar az ágyacskádba, s szunyókálj tovább! – ölelte meg álmosan manópapa.

– Á, de én már egyáltalán nem vagyok álmos! Én akarok az első lenni az iskolában! Menjünk már!

A manószülők megadóan kászálódtak ki a puha paplan alól. Iszogatták reggeli nektárjukat. Ezalatt gyermekük ott téblábolt körülöttük, és kifogyhatatlanul kérdegette őket.

– És ott is lesz játék? És nehéz lesz leírni a 'p' betűt? De hiszen én még nem is tudok írni! És nem lesz nehéz a számolás? És különben is, a jobb, meg a bal csápomat folyton összekeverem, és, és, és...hogymenjek így iskolába?! Még annyi mindent nem tudok! – sírta el magát végül.

– Látod-látod? Egész nyáron nem értél rá, nem tudunk veled beszélgetni. A pillangók, meg a szitakötők jobban érdekeltek. Nem lesz semmi baj, csak csitulj, kincsem. Most már viszont tényleg mennünk kell, ha nem akarsz elkésni – törölgette manómama Kismanó könnyeit.

Amaz hüppögve akasztotta nyakába a háncstarisznyát, kézen fogta anyját, s lehajtott fejjel elindult a manóiskolába.

A kapuban már várta őket a tanító néni.

– Hát te, miért lógatod az orrodát? – mosolyodott el, s felemelte az új diák fejecskéjét az állánál fogva.

Kismanó félenken felnézett, s még a szája is tátva maradt a nagy erős csodálkozástól. Bizony, mert a tanító néni egy igazi tündér volt. Csillogó szeméből olyan jóság sugárzott, hogy egyszeriben elfelejtette minden félelmét. Cuppanós csókkal búcsúzott anyjától, s boldogan lépett be az iskola kapuján. Tudta, hogy csupa csoda várja odabenn, hisz a tanító néni egy igazi tündér...

Kiss Ottó

Szivárványos tócsa

Amikor először láttunk szivárványt,
apa azt mondta, ez a jel,
hogy Isten újra szövetséget kötött
az emberrel.

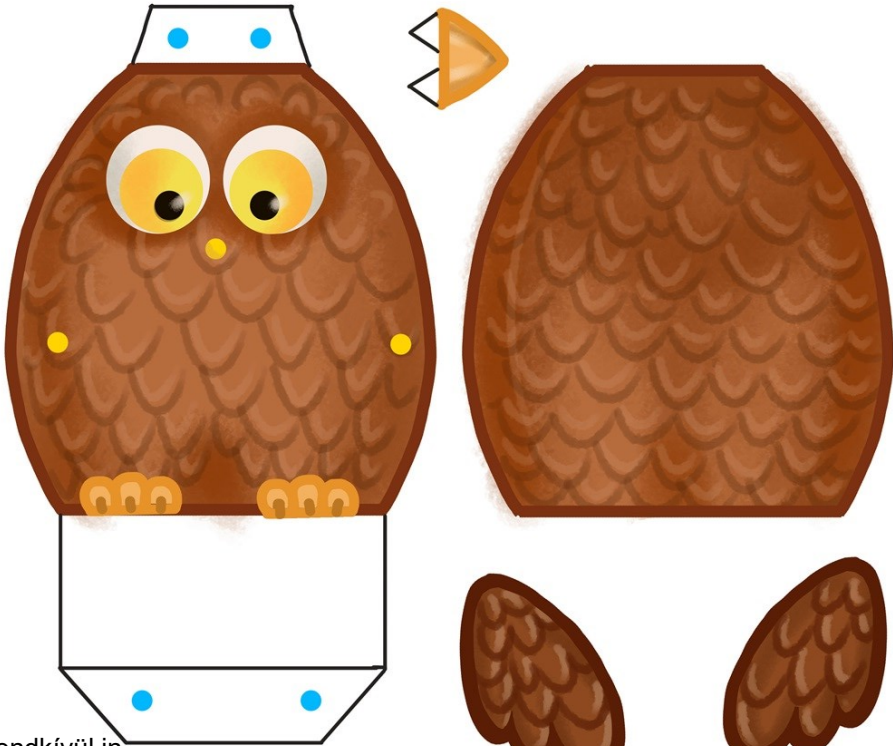
Amikor másodszor láttunk szivárványt,
apa azt mondta, hogy ez csak egy olajfolt
a tócsa tetején, holnapra felszárítja a nap.

Azért mégiscsak jó, hogy fölé hajoltam,
mert megláttam benne az arcom,
és a tócsa másnapra tényleg eltűnt
– bárányfelhő lett belőle az égen.

De legalább most már
fent van velem
a tükörképem.

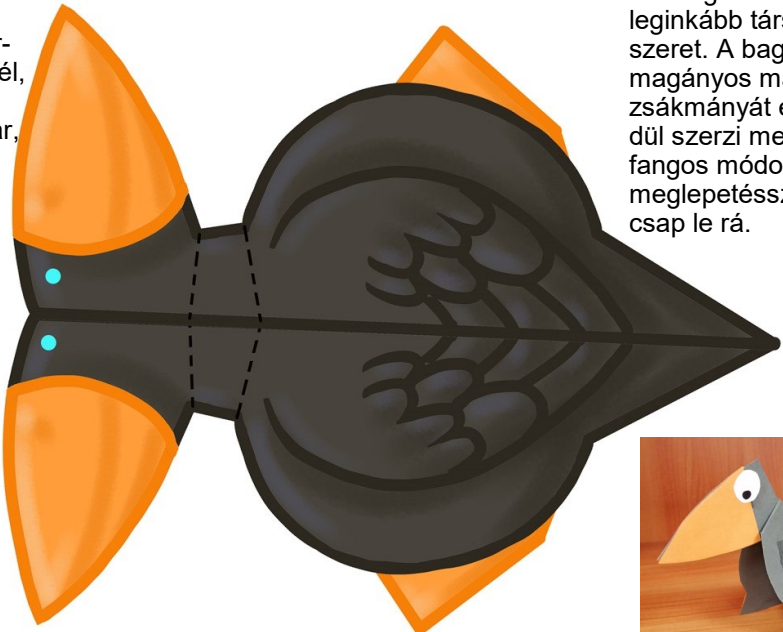
Bagoly és varjú

Rendkívül intelligens madár mindkettő. A varjú nagy társasági életet él, élelem után csapatostul jár,

de még aludni is leginkább társaival szeret. A bagoly magányos madár, zsákmányát egyedül szerzi meg, furfangos módon, meglepetésszerűen csap le rá.

Olvastad már?

Barbara Park: Furfangos Fruzi Bé és a borzasztó büdi busz

Íme, a világ legmókásabb nagycsoportos óvodása (vagy első osztályosa): Furfangos Fruzi Bé.

Emlékszel, milyen ijesztő volt az első nap az új csoportban?

Mert az első nap minden nagyon új. Ismerd meg Furfangos Fruzi Bé iskolaelőkészítő kislányt. Első nap meglóg az iskolabuszról, mert fél a nagyoktól, és inkább nem akar busszal hazamenni...

„A nővére után a nagy irodába mentünk. Itt van az iskola főnöke. Az Igazgató úr.

Az Igazgató úr tök kopasz.

Beszélt is velünk.

Zsóka megint jelentkezett. – A bátyám mesélte, hogy tavaly be kellett jönnie ide. És kiabálni tetszett vele. És már nem szabad többet megvernie a többi gyereket a szünetben.

Az Igazgató úr mintha elnevette volna magát.”

Viccek októberre

**A vekkerrel az a baj,
hogy mindig pont
akkor csörög
amikor alszik
az ember:)
Jó reggelt!**

- Hallottad, hogy a kiránduláson Karcsi feleségét elragadta egy medve?
- Jaj, szegény, Julika!
- De másnap visszahozta a medve Katit.
- Hú, szegény Karcsi!

- Sorolj fel néhány állatot! - mondja a tanár az iskolában.
- Kutyuska, tehénke, disznóka.
- Jó, de nem kell mindig utána mondani a kicsinyítőképzőt!
- Macs, kecs, csir, puly.

**Persze, hogy beszélek
magamban!
Néha
szükségem van
egy szakértő
tanácsára :D**

- Az én kisfiam rendkívüli gyerek! - mondja az apa a tanárnak.
- Tele van eredeti ötletekkel, igaz tanár úr?
- Ó igen, különösen ami a helyesírást illeti.

- Anya, a születnapodra meglepetés készült: elmosogattunk!
- Jaj, de aranyosak vagytok, gyerekek!
- Peti mosogatott, Panni törölgetett, én meg söpörtem az üveg- és tányérszilánkokat.

- Apa, le tudod írni a nevedet csukott szemmel?
- Igen, hova?
- Ide, az ellenőrzőmbe!

- Voltam ma jósnőnél. Azt mondta: életem végéig fogok élni.

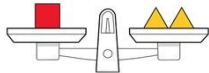

A szeptemberi rejtvények megfejtései

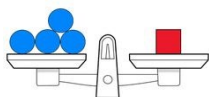
Pataki Edit: Tizenkét testvér című
Szeptember – óvodába menni kell.

Gondolkodj!

- 111 = 13
- 112 = 24
- 113 = 35
- 114 = 46
- 115 = 57
- 117 = 79

- 3 = 18
- 4 = 32
- 5 = 50
- 6 = 72
- 10 = 140

Számolj!

- D+A = 50
- A+A+A = 120
- D+C = 35
- C = 25

- 😊 + ☹️ = 13
- 😊 x ☹️ = 42
- ☹️ - 😊 = 1
- ☹️ = 7

1. vízimadár
2. hibát vét, téveszt
3. tűz teszi
4. madár testét fedi
5. anyus párja

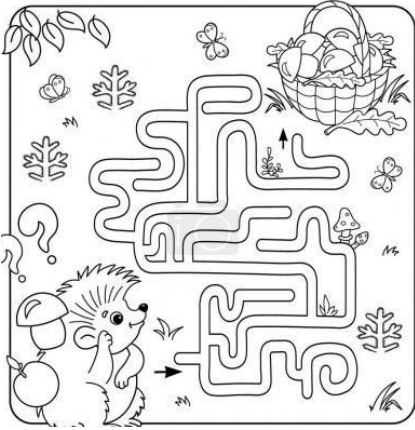
K	A	CS	A
R	O	N	T
É	G	E	T
T	O	L	L
A	P	U	S

Számológatos

+ = 13
 - = 5
 - = 2
 + + = 16

Rejtvények szeptemberre

A rejtvények megfejtéseit leadhatod a gyerekkönyvtárban és ha szerencséd van, kisorsoljuk a nevedet és ajándécsomagot nyersz. Nosza, állj neki! Jó szórakozást!

- + = 6
- + = 9
- + = 7
- + = ?

- + = 50
 - + = 75
 - + = 82
 - + = ?
-
- + = 120
 - + = 150
 - + = 160
 - + = ?

Ha a betűhálóból kihúzod az októberi névnapokat, majd a megmaradt betűket összeolvasod **PatakiEdit: Tizenkét testvér** című versének hiányzó része alakul ki. Írd a pontozott vonalra! →

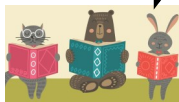
P	E	T	R	A	M	O	S
M	A	L	V	I	N	T	S
H	E	L	G	A	Á	R	T
S	T	E	F	Á	N	I	A
K	O	P	P	Á	N	Y	E
B	R	Ú	N	Ó	N	G	E
O	R	S	O	L	Y	A	R
B	R	I	G	I	T	T	A

Október – a világ

Egészítsd ki a mandalát! A haérvány vonalak segítenek. Végül színezd ki!

A meghatározások alapján töltsd ki a rejtvényt, s ha ügyes voltál, a színes oszlopban olvashatod a megfejtést. →

1. látunk vele
2. muzsika, dallam
3. lyukat ásó rágcsáló
4. ravaszdi
5. Mesefigura: Mekk ..., az ezermester
6. gurítós sport

Keresd meg a 10 különbséget!

